

Przedpłata wynosi:

w Krakowie:

miesięcznie 1 złr., kwartalnie 3 złr.,
półrocznie 6 złr., rocznie 12 złr.Za odnośnienie do domu dołącza się
15 cent. miesięcznie.Na prowincji i w całej monarchji
Austria-Węgierskiej:miesięcznie 1 złr. 35 cent., kwartalnie
4 złr. 50 cent., półrocznie 8 złr., rocznie 16 złr.

Numer pojedynczy 6 cent.

KURJER POLSKI

wychodzi codziennie o godz. 8 rano.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: ulica Szewska Nr. 7, I. piętro.

Cena ogłoszeń:

Za wiersz petiowy, lub jego miejsce,
za pierwszy raz 10 centów, za następ-
ne po 5 centów. — Drobne ogłosze-
nia zwykłym drukiem po 2 cent. od
wyrazu, dużym drukiem po 5 cent. od
wyrazu. Minimum ceny drobnych ogło-
szeń 25 cent. „Nadesłane“ 20 cent.
od wiersza.

Adres dla telegramów:

„KURJER“ — KRAKÓW.

Rękoپی Redakcja nie zwraca.

MIEDZYNARODOWE

WYŚCIGI KONNE

w Krakowie 1891 roku.

I.

Przed laty dwudziestu chciano zaprowadzić periodyczne wyścigi w Krakowie, lecz próba zakończyła się zupełnym fiaskiem i od tej pory zaniechano wszelkich usiłowań w tym kierunku. Dopiero w roku zeszłym kilku ludzi inicjatywy zabrało się serjo do dzieła i rzecz całą umieli wybornie przeprowadzić, czego do wodom — wyścigi niedzielne, niestępujące innym europejskim, pod względem zainteresowania się szerszych kół publiczności i doboru koni.

Sprawa jednak nie była łatwą, bo trzeba było wszystko z gruntu stawić i urządzić. W przeciągu kilku miesięcy usunęto jednak wszystkie przeszkody. Wybudowano niezbędne pawilony, trybuny, stajnie itd., przeprowadzono tor na przestrzeni 2.400 metrów, a głównie umiano zainicjować najpiękniejszych hodowców koni w Austrii, Węgrzech i Królestwie Polskim, nie mówiąc już o naszych galicyjskich. Nie więc dziwnego, że przy tych warunkach wyścigi nie tylko się udały, ale przeszły nawet wszelkie oczekiwania. Tutaj zasłużyła się cała dyrekcja wyścigowa, a szczególnie pułkownik Polko i hr. Zygmunt Cieszkowski, jako dwaj niestrudzeni pracownicy, zajmujący się głównie całem kierownictwem.

Mimo obawy deszczu, pogoda w niedzielę bardzo dopisała, to też od godziny 1-ej po południu tłumy publiczności podążyły na plac wyścigowy. O godz. 2 1/2 wszystkie łóża i trybuny były już zajęte, a na miejscach stojących zgromadziło się kilka tysięcy ludzi. Na podwyższeniu zasiadła dyrekcja, złożona z panów: Romana hr. Potockiego, jako prezesa, z wiceprezesów: hr. Rudolfa Kinskiego i hr. Andrzeja Potockiego i członków: hr. Zygmunta Cieszkowskiego, pułkownika Henryka Polko, hr. Antoniego Wodzieckiego, hr. Stefana Zamojskiego i hr. Józefa Potockiego. Sędzią był pan Jerzy Ernst, a nad startem objął dowództwo pan Jerzy Gutter.

O godz. 2 1/4 wjechały w szranki trzy konie, mające się ubiegać o nagrodę Krakusa 500 złr. Startu do startu: hr. Mikołaja Esterhazego klacz „Alvajär“, pana Grey'a ogier „Gold“ i tegoż samego ogier „Ultimo“. Czwarty koni został wycofany. Pierwszy wysunął się „Gold“, lecz wkrótce ustąpił miejsca dwom innym i dopiero przed metą, wynoszącą 1600 metrów, „Alvajär“ przesiadła „Ultimo“ i to dość łatwo, bo na kilka długości. Żokej Huxton, ubrany w kurtkę żółtą i czapkę niebieską, dzielnie prowadził konia, a „Gold“ widocznie tracił w nosi przewagę, gdyż ledwie udało mu się przetrwać. Drugi koni otrzymał połowę stawek.

Do biegu drugiego, o nagrodę Łobzowską 1.000 złr., meta 2.000 metrów, na 10 koni zapisanych zjawili się czterzy: Antoni Drehera ogier „Number“, Alfreda hr. Mysłowskiego klacz Kaczer, Władysława Schindlera ogier „Crossbow“ i tegoż samego ogier „Spiegelberg“. Początkowo wysunął się naprzód „Crossbow“, ustąpił jednak miejsca „Spiegelbergowi“, który niedługo cieszył się powodzeniem, gdyż „Number“ wziął nad nim górę i pierwszy przybiegł do mety. „Kaczer“ zdołał jeszcze wyprzedzić „Spiegelberga“, o pół długości i zabrał wszystkie stawki, po potrąceniu podwójnej dla wygranej. „Number“ prowadził żokej Martini.

Trzeci bieg był nadzwyczaj interesujący, gdyż stanął do niego, słynny „Cadi“, zwycięzca z toru warszawskiego, prowadzony przez dzielnego żokeja Connera. Koni było zapisanych 15, lecz tylko cztery wystąpiły. Oprócz „Cadiego“, brali udział w wyścigu: klacz ks. Franciszka Auersperga „Moeros“, tegoż samego klacz „Kate“ i pan Władysława Schindlera, ogier „St. Gallert“, który pierwszy się wysunął, lecz „Cadi“, nie zawiódł oczekiwania i lekko przyszedł do mety, bijąc następnego przeciwnika „Moeros“, o kilkanaście długości. Trzecia przyszedła „Kate“. Gdy Conner dobiegł mety, ze wszystkich miejsc, rozległy się grzmiące oklaski na cześć zwycięzcy, jakby w przewidywaniu, że chociaż jeden koni, co prawda francuzki, ale zawsze własności Polaka hr. Józefa Potockiego, pokonał groźnych współzawodników niemieckich. Nagroda, nazwana „Prezowska“, wynosiła 2000 złr. Drugi koni, otrzymał 500 złr. Nadmienione jeszcze należy, że żokej Conner, jako zwycięzca z dawniejszych wyścigów, niósł 4 kilogramy nadwagi. Meta była 2000 metrów.

W czwartym biegu, nagrodę „Rudawy“ 1000 złr., meta 1000 metrów, ubiegały się trzy konie, na 16 zapisanych, a mianowicie: p. Ant. Drehera, ogier „Derobusch“, p. Gaspara Geista, klacz „Tovabb“ i p. Wład. Schindlera, ogier „Plebejer“. Z początku konie szły równo, lecz wkrótce wysunął się „Tovabb“ i wziął nagrodę dość łatwo. Drugi przyszedł „Ple-

bejer“ i otrzymał połowę stawek. „Tovabb“, dosiadał żokej Buford.

Z niecierpliwością oczekiwano piątego biegu, bo w nim miał się popisać ogier „Aspirant“, własność hr. Mikołaja Esterhazego, znany dobrze na turfie wiedeńskim i peszteńskim. Rywalizowali z nim: klacz hr. Mysłowskiego „Szereny“, ogier p. Ant. Drehera „Rabbi“ i ogier pana Phipps'a „Montréal“. Renomowany koni „Aspirant“, wygrał wyścig łatwo, zostawiając za sobą klacz „Szereny“. Ogier „Rabbi“, przyszedł trzeci.

Nagroda Jockey-Clubu, wynosiła 2000 złr., a drugiemu koniowi, wypłacono wszystkie stawki i przepadki po potrąceniu podwójnej, dla pierwszego. Meta 2000 metrów. Konia dosiadał żokej Hustable.

Szesty bieg — „panowie jadą“. Nagroda dam — waza srebrna. Wysunęło się pięć koni, jeżdżonych przez oficerów. Sam *fine fleur* arystokracji: książę Schwarzenberg, hrabia Schenk, hrabia Koziebrodzki, von Miklos i baron Wiedersperg. Pokładano wielkie nadzieje w koniu ks. Schwarzenberga „Pessimist“, lecz ten był bardzo pesymistycznie nastrojony i wpadł w taki zły humor, że pomimo ostróg, nie chciał iść naprzód. Widocznie i konie nie miały swoje fantazje. Wyrosowała się naprzód klacz hr. Koziebrodzkiego „Combination“, lecz wkrótce ustąpiła miejsca „Musze“, klaczy barona Wiedersperga, a następnie „Elekcie“, klaczy pana Ant. Crebera, dosiadanego przez hr. Schenka, która też przysła pierwsza do mety, wynoszącą 2400 metrów, ogier „Notabene“, mający już swoją kartę w historii wyścigów, prowadzony przez nadpor. v. Miklosa, przyszedł drugi, a trzecią z kolei była „Combination“. Bieg ten miał się odbyć z przesadzeniem płotów, lecz takowe usunięto z powodu mokrego i śliskiego toru. Dla tej samej przyczyny nie przyszedł do skutku bieg siódmy z przeszkodami.

Jak na nasze stosunki, totalizator był bardzo czynny i obrót jego wynosił 20.430 złr., nie licząc prywatnych *bookmakerów* panów: Silberberga i Walpole, przybyłych uмышленie z Wiednia. W pierwszym biegu płacono w totalizatorze za 5 złr. 10 złr., za 10 złr. 20 złr., a za 50 złr. 101 złr.

W drugim 12 złr. — 25 złr. — 125 złr. W trzecim: 10 złr. — 20 złr. — 102 złr. W czwartym: 21 złr. — 42 złr. — 214 złr.

W piątym: 7 złr. — 15 złr. — 78 złr. W szóstym: 15 złr. — 31 złr. — 158 złr. Ostatni bieg skończył się o godzinie wpół do 7 wieczorem.

Wyścigi wzbudziły ogólne zajęcie, czego dowodem nadzwyczajna ilość osób przybyłych nie tylko z kraju, ale i zagranicą. Z Warszawy widzieliśmy: hr. Wandalinę Pusłowską, hrabiankę Natalję Potocką, hr. Augusta Potockiego, ks. Włodzimierza, Czwartyskiego, ks. Druckiego Lubieckiego, sportmanów pp. Stanisława Rzewuskiego, Wotowskiego, redaktora dziennika: *Jedziecie i Myślicie*, Henryka Kłocza; następnie Kazimierza Żalewskiego, Karłowicza, Karola Zielińskiego, panią Ochowiczową i wielu innych. Ze Lwowa: państwa Mysłowskich, hr. Stan. Siemińskiego, panów: Augustynowicza, Ciepielowskiego, Niezabitowskiego, Podlewskiego, Vogla, redaktora *Gazety Narodowej*, Teodorowicza itd.

Namiestnik hr. Kazimierz Badeni, przybył ze Lwowa i był obecnym do samego końca wyścigów.

O Krakowie można powiedzieć, że zjawili się cały w komplecie. Świat wyższy urzędowy, dziennikarze, literaci, generałowie, oficerowie, głównie kawalerji, arystokracja, mieszczaństwo, artyści, wogóle wszystkie stany były reprezentowane. Nie brakowało pięknych i uroczych pań, które, jak wiadomo, były, są i będą zawsze ozdobą każdego większego zebrania. Nie wymieniamy tutaj poszczególnych nazwisk, gdyż musielibyśmy niemi wypełnić kilka kolumn *Kurjera Polskiego*.

Powozów prywatnych około 500. Odznaczały się: brenek hr. Stan. Siemińskiego, zaprzężony w 5 siwych koni, czwórka hr. Mecińskiego, eleganckie ekipaże panów Ostaszewskich, jeden w 4 konie, drugi w parę dzielnych jukierów, powozy hrabiny Branickiej i hrabiów Potockich, wyróżniały się pysznymi koniami i elegancką uprzążą. Nie brakowało nawet małego murzyna, ubranego czerwono i siedzącego na koźle z wielką powagą.

Małe corso odbyło się około plantacji, a na całej przestrzeni gromadziły się tłumy ciekawych.

Wogóle wyścigi tegoroczne złożyły się na egzamin i mają przysłużyć zapewnią. Co jednak dziwić mogło, to zbyt mała ilość koni z Królestwa Polskiego, ojczyzny sportu, ale podobno wszystkie poszły do Moskwy. Miejsmy atoli nadzieje, że w przyszłym roku stajnie: hr. Ludwika Krasńskiego, Ludwika Grabowskiego, Dobrogo, Mysłowskiego i innych wysła swoje lepsze okazy, abyśmy mogli skuteczniej konkurować z koniami austriackimi, które oprócz jednej, wzięły wszystkie nagrody.

Kronika miejscowa.

Kalendarz. Dziś: śś. Emilji i Lucyny; jutro: śś. Teodoryka króla i Teobalda p.

Rocznice. Dnia 30 czerwca 1493 roku wielki pożar pochłonął prawie połowę Krakowa. Pospólistwo rzuciło się do rabowania żydów, o podpalenie miasta posądzonych.

Iwan Groźny, nie doświadczony jeszcze oręża Batoiego, zechwale najeżdżał Polskę, korzystając z tego, że król Stefan zajęty był oblężeniem zbudowanego Gdańska. Szarpił Iwan Infanty, wodzowie polscy bronili się, odpędzali Iwana, aż Batory zorganizował wielką wyprawę na Moskwę, z którą 30 czerwca 1579 na pole walki wyruszył i pod Polock podstąpił.

Już od lat szesnastu był Płock w ręku Moskali. Król Stefan zdobył go teraz po dwukrotnym szturmie, w którym się szczególnie mężem odznaczyli wieśniacy z piechoty wybranieckiej, czyli łauowej.

Muzyka kościelna. Dawno już nie słyszeliśmy w kościołach naszych tak pięknej muzyki, jak ta, którą wczoraj pod dyrykcją p. Steibelta w kościele św. Anny wykonano. Piękne głosy amatorów, a przede wszystkim hr. Matyldy Kervegen Wodzieckiej, która jest prawdziwą artystką i p. Sinkiewiczowej, zaszczytnie znanej z całego szeregu występów, przystępny chór „Lutni“ i orkiestra, wszystko to słyszeliśmy zjednoczone w akordzie przenoszący nas do świątyni pierwszorzędnych stolic. Jakkolwiek na wykonanie złożyły się utwory muzyki kościelnej naszych czasów, okazuje się, że przy umietyj i ogólnym wyborze, wymagania sztuki nowoczesnej dadzą się pogodzić z powagą i godnością kościoła.

Z życia towarzyskiego. Dzieńki wyścigom, Kraków, z małej miasteczki, owiecznej, jak go pogardliwie nazywają ci co nie urodzili się w jego murach, przekształcił się w jedną z najświetniejszych stolic zabaw. Wreszcie chwila, jak Paryż przed i podczas *Grand-pris*. Ruchem i wesołem nie ustępuje stolicy światu.

Wyścigi odbyły się w porządku, jakkolwiek niebo groziło z początku, — ale tylko groziło, — ulewą. Zjazd na torze przeszedł, wszelkie oczekiwania. Świat sportmenów, a także wiejski, obywatelski, wyszedł się w doborze ekipaży, których było bardzo wiele, niektóre odznaczające się wytwornością i smakiem, nie pozostałymi z życia. Do tych zaliczyć należy w pierwszym rzędzie: *char-a-banc* zaprzężony w pięć rączych koni, maści siwej, a powożony przez samego właściciela hr. Siemińskiego; pana Mysłowskiego dobraną czwórkę butanków, czwórkę karą, ognistą jak wulkan hr. Mecińskiego, za przągi hrabiów Tarnowskich, hr. Andrzeja Potockiego, ekipaże hr. Romana Potockiego, święty prawdziwie kawalerski zaprząg Kazimierza Jedrzejewicza, ekipaże w cztery konie hr. Mecińskiego z Łuczanowic, konie p. Kłobasy, i kuce adwokata, dr. Szalaya. Nie trzeba również zapomnieć o wdzięcznym a oryginalnym zjawisku w postaci dwóch karych kucyków, ciągnących w żywym truchcie kocyk, (panierą sala-de), którym powoził piękna i elegancko wystrojona pani Chelmicka.

Brak miejsca nie pozwalał nam wyszczególnić licznych obywateli, którzy na tor przybyli ze służbą po krakowsku barwnie i strojnie przybrana. Ograniczamy się do wyrażenia im naszej pochwały za zachowanie tradycji, przez co urozeczyściło kono politycznej poniekąd nadali charakter czysto narodowy.

W każdym powozie, a było ich setki, siedziało po kilka pięknych i eleganckich pań lub panien. Można też wyobrazić sobie, jaki przedstawił się widok, gdy te kwiaty wysypały się na „paddock“, lub zwały miejsca w łozach.

Same wyścigi udały się świetnie, pomimo, że z powodu deszczu tor zamokł i konie grzęzły w roztopach, nie mogły rozwinię wszystkich swych zalet. Prócz tego nie dopisało wielu panów, którzy dali się zapisać na liście konkurujących, między tymi — stwierdzamy ten fakt ze smutkiem — wszyscy właściciele stajen z Królestwa Polskiego. Zbyt oni lekceważyli tury krakowskiej... Choć na ponęty dyrekcyja organizacyjna nie szczędziła nagród, znamy takich, którzy woleli odesłać swe konie do Moskwy.

Z polskich hodowców dopisali jedynie p. Mysłowski i hr. Józef Potocki, ten ostatni dzielnym swoim *Cadi'm* uratował honor polskiego konioznawstwa, gdyż dowiódł, że są jeszcze n nas tacy, co dbają o wybór w zakupach i nie obawiają się mierzyć z obcymi.

Zwycięstwo *Cadi'ego* umiała ocenić publiczność. Gdy bowiem pierwszy dopadał mety, przywitała go hucznymi oklaskami.

Pamiętny dzień 28 czerwca rozpoczął się śniadaniem u hr. Antoniego Wodzieckiego, na którym z obcych gości byli: Jenerał baron Lohneisen, trzech hrabiów Kinskich, Baltazzi, Dreher, hr. Bellegarde i hr. La-

risch, zakończył się zaś wielkim balem w Saskim hotelu, gdzie hr. Roman Potocki podejmował z prawdziwą wielkopańską gościnnością kwiat towarzysztwa polskiego.

Jakkolwiek dzień obfitował w wrażenia meczące, kilka set osób zebrało się na salonych hr. P. i bawilo się wesoło do rana. Dzielna nasza młodzież obojętnej płci nie czując znużenia wśród zabawy, więc też tańczyła na zabój. Do mazur, który prowa dził hr. Stanisław Mysielski stanęło 36 par, trzydziści sześć pięknych pań, trzydziści sześć młodych, zapalonych chłopców uwiąło się po sali ochotnie, z ogniem po polsku. Widzieliśmy tancerzy, którzy upiwszy się formalnie taktem starczego nasego tańca szaleli i w powietrzu unosili swe tańcerki w piekielnej po sali galopadzie. Tańce wiewńczył kotyljon wspaniały. Panna każda w czasie tego kotyljonu obdarzona została przez uprzejmego gospodarza prawdziwym dziełem sztuki: mianowicie wachlarzem olejnym farbami malowanym bądź przez p. Pochwałskiego, bądź przez p. Ajdniewiczza, lub przez pp. Kosaków, Stachewicza, Tondosa.

Wachlarze to podczas balu wystawione były w sali. Mogliśmy im się przypatrzeć. Wszystkie świadczyły o talencie wyżej wymienionych artystów i o ich sumienności w wykonaniu nawet takiej drobnosci jak — wachlarz.

Nad ranem musieliśmy się rozejść, aby odpocząć cokolwiek i przysposobić do nowych zabaw i uciech, które na następne zapowiadają dni. Jednakże choć minął pierwszy dzień wyścigów krakowskich, dzięki osobom co zajęły się organizacją jego *great attraction*, czyli wyścigami, głównie dzięki niezmordowanemu Zygmuntovi Cieszkowskiemu, inicjatorowi niezwykłej w Krakowie zabawy, z drugiej strony dzięki, uprzejmości i gościnności hr. Romana P. dzień ten pozostał na dingo w pamięci uczestników.

Festyn na dochód Towarzystwa św. Wincentego do Paulo, dzięki pięknej pogodzie powiódł się znakomicie. Już o godzinie 4 zasydły do kasy panie: Antonia Wodziecka, hr. Adamowie Krasiecy, Borkowska i panna Mysielska. Przy własnym bucie była czynna pani Natalia Dobrzańska z córkami. Orkiestra 3 polka pięcioty pod osobistym kierownictwem ministra Hecka, wspomagała swe popisy jednocześnie z otwarcem kasy, a przynajmniej, że dzielnie się popisywała. Program składał się z zabaw dzieci, ćwiczeń wojskowych, a zakończył interesującą tę zabawę, urządzoną specjalnie dla naszych miliusich, kerowód w umyśle przygotowanym slimak. Osób zebrało się wiele, które mając na celu ofiarność publiczną, jednocześnie godząc piękne z nadobnem... znakomicie się bawili nadprogramowym śpiewem rzemieślników, którzy wykonali kilka numerów pod kierownictwem p. dyrektora Siemroskiego, oraz wyścigiem chłopców, którzy pragnąc zdobyć nagrodę, nie żalowali nóg i rażno biegali do wskazanej mety.

Wystawę w Sukiennicach zwiędziło wczoraj 480 osób. Zarząd wystawy szuk pięknych, nie zwracając uwagi na koszt, kierując się jedynie dogodnością publiczności, oświetlił wczoraj wystawę światłem elektrycznym.

Park krakowski zapełnił się wczoraj publicznością, która spacerując swobodnie po obszernym leśnym krakowskim salonie, przysilkiwała się orkiestrze 56 pułku piechoty, sarkając od czasu do czasu na to, że za dużo dochodziło do uszu dzwinków instrumentów dętych, gdy tony smyczkowe tylko jakby na wety się odzywały! Nie przeszkadzało to jednak osobom będącym w ogrodzie zwiędzać zwierzyńca, jeździć łódkami a nawet... nżywać kąpeli. Pantominy tylko wraz z tańcami i obrazami z żywych osób zawiadyły, z powodu słabości jednej z artystek. Dziś za to po wysyci-gach popisywać się ma na pewno trupa p. Cyrankiewicz, chociażby nawet... deszcz padał.

W strzeleckim ogrodzie bawiono się przedwczoraj równie dobrze jak i w innych miejscach, gdzie doborowe orkiestry się popisywały. Kto pragnął wytchnienia pod rozkozystymi kasztanami, pospieszył do Strzelnicy, bawiąc tam do późnego wieczora. Najwięcej zauważyliśmy tam rodzin bawiących się wspólnie.

Panięskie skatki odbywały wczoraj eho śpiewów Towarzystwa „Lutni“, które się wybrało tamże w celu przepędzenia wesoła dnia świątecznego. W wycieczkę te brały udział i panie, które nadające żyłe całej zabawie, przyczyniły się do tego, iż nasi „lutniści“ późnym dopiero wieczorem wrócili do domów, śpiewając obocho po drodze „Wesoły szczęśliwy Krakowianin“ i „Wesoły wędrowiec“.

Wycieczka wczorajsza w ogóle doskonale się powiodła, a uczestnicy jej długo będą mieli w pamięci panny D. i W., które będąc w znakomitem usposobieniu, do ostatniej chwili, t. j. aż do rogatek, podtrzymywały humor całego towarzyswa.

Rzecz godna uznania, nigdy pominiętej, zapominana być nie powinna. W pensjonacie pani Tschapkowej, odbył się 26 b. m. popis uczennic pod przewodnictwem prof. dra Bandrowskiego. Program składał się z pięknie wykonanych prodekcy wokalo-instrumentalnych i z aklamacyj polskich,

niemieckich i francuskich, poczem panienki odegrały komedijkę francuską. W czasie popisu i przedstawienia, zebrały między sobą i wśród rodzin na popis przybyłych, kwotę 30-kilku reńskich na rzecz w nędzy pozostającego nauczyciela ludowego. Zakład pani Tschapkowej wydał o sobie piękne tam świadectwo: widać, że pielęgnuje i rozwija u wychowauk szlachetne uczucia litości i miłosierdzia, będące ozdobą każdego, a szczególnie kobiety. Aczkolwiek w szkole pani Tschapkowej język niemiecki jest wykładowym, szkoła ta nie ma germanizatorskich zapędów. Istnieje dla wygody wielu rodzin niemieckich, czasowo tu bawiących, jak oto rodziny oficerskie, ale wiele Polek do niej uczęszcza, aby się wydoskonalic w języku francuskim, niemieckim i angielskim. Nauce historii i literatury polskiej poświęca się tu wiele czasu, otacza się język nasz o czysty największą troskliwością. Do nauki tych przedmiotów zaprasza pani Tschapkowa najdoskonalszych profesorów szkół średnich.

Pożar. Przedwczoraj zauważyły osoby udające się w okolice Dębnik tnąc pożar. Setki osób będących w tamtej stronie podążyły za widomym znakiem żywiołu, który ogarnął niespodziewanie zagrodę włościańską w Zakrzówku, zniszczył takową doszczętnie. Nadbiegła straż ogniowa z Krakowa, ograniczyć się musiała tylko na zlokalizowanie pożaru.

Samobójstwo w wagonie. Młodzieniec, mniej więcej ośmnaastoletni, odebrał sobie w sobotę życie z rewolweru w życie w wagonie III kl. kolei Karola Ludwika. Powodem rozpaczliwego kroku, według zeznania samobójcy, była „sprawa honorowa“.

Kolej państwowa od 1 lipca, zaprowadza najwygodniejsze połączenie Krakowa i Lwowa, ze Starym Sączem (Szczawnicą), Żegiestowem i Muszyną-Krynica. Z Krakowa będzie wychodził pociąg wieczorny o godzinie 9 minut 39, a ze Lwowa o godzinie 5 minut 56 wieczorem. Krakowski pociąg stanie w Starym Sączu rano o godzinie 3 min. 23, w Żegiestowie o godz. 4 min. 23, a w Muszynie o godzinie 4 minut 50.

Jazda ze Lwowa zajmie do Starego Sącza nie całe 12 godzin.

Wogóle jest to najkrótsze połączenie dwóch naszych stolic, z tak uczęszczanymi miejscami kąpielowemi.

Ostatnia pocztą.

Wiedeń 27 czerwca. *Gratzer Volksblatt*, organ stronnictwa konserwatywnego, upatrjuje w mowie Plenera wezwanie posłów katolickich do energicznej akcji na rzecz szkoły wyznaniowej. Stronnictwo liberalne, jako że inne stronnictwa, tak pisze *Gratzer Volksblatt*, nie będą dziś w stanie w Radzie państwa stawiać żądaniom katolików silnego oporu.

Rzym 27 czerwca. Izba w tajemnym głosowaniu odrzuciła 154 głosami, przeciw 136, projekt ustawy względem połączenia dworców kolejowych w Rzymie. Uchwalała nie ma znaczenia politycznego.

Sofja 26 czerwca. Trikups odjechał do Wiednia, zjadł uda się do Marienbadu. W czasie pobytu swego w Sofji konferował on ze Stambulowem, Gekowem i innymi bułgarskimi mężami stanu.

Attache wojskowy w Belgradzie major Dimitriew udał się na swą posadę. Serbski *attaché* wojskowy w Sofji pojechał do Konstantynopola, a major Nesic objął już swój urząd.

Sofja 26 czerwca. Dr. Czaczew i byli pułkownik Kiselow zostali aresztowani, jako zawikłani w sprawę zamordowania Belczewa. Odbyły się też dwie rewizje domowe. Władze posiadają obecnie pozytywne daty co do tego spisku. Proces rozpocznie się zapewne za miesiąc. Aresztowanych dawniej adwokatów Kazubowa i Wulczewa internowano w miejscach prowincjonalnych.

Madryt 27 czerwca. Senat odrzucił wniosek liberalów, nieprzychylny ustawom, dotyczącym banku hiszpańskiego.

Uгода handlowa zawarta pomiędzy Hiszpanją a Ameryką północną, znacznie obowiązuje od 1 września b. r.

Lizbona 27 czerwca. Dziennik urzędowy ogłasza, że wypłata wszelkich papierów długu publicznego, jest zapewniona.

Buenos-Ayres 27 czerwca. Wysłano wojsko do prowincji Cabamarca, ażeby ponownie wprowadzić w urzędowanie władzę, złożone z urzędów przez powstańców.

TELEGRAMY.

Nowy gwałt.

Petersburg 30 czerwca. Został wydany ukaz, według którego nie wolno małżeństwom, zawieranyim pomiędzy kato-

likami a prawosławnymi, ślubu dawać w kościołach katolickich.

Zatargi chorwacko-madziarskie.

Peszt 30 czerwca. W Rjece powtórzyły się demonstracje uliczne, urządzone przez Madziarów przeciw Chorwatom. Tłum poburzony napadł na ulicy wybitniejsze osobistości narodowców chorwackich, nalegających do opozycji, oraz wybił okna w gimnazjum chorwackiem. Policja przeciw ekscendentom musiała użyć białej broni.

Wiedeń 30 czerwca. Stronnictwo konserwatywne zdecydowało się stanowczo na zajęcie względem radu stanowiska opozycyjnego. *Gratzer Volksblatt* pisze w tej sprawie, że do jesieni trudno będzie zajęć pewne stanowisko wobec lewicy i Polaków. Nieprędzej też przyjdzie — wedle *Gratzer Volksbl.* — do trwałego sojuszu pomiędzy Polakami a lewicą, jak w jesieni. W końcu wywya *Gratzer Volksblatt* wszystkich posłów katolickich, aby zdecydowali się ostatecznie na osz stanowienie względem wyznaniowej szkoły.

Wiedeń 30 czerwca. Minister hr. Schönborn przedstawił Radzie państwa projekt nowej ustawy karnej, który oddany będzie osobnej komisji. Projekt przedłożony zostanie Radzie państwa już w pierwszych dniach bieżącego tygodnia.

Budapeszt 30 czerwca. Minister austriacki, dr. Steinbach, był na posiedzeniu Sejmu węgierskiego. Dr. Steinbach przysłuchiwał się obradom z łóży.

Split 30 czerwca. Cesarz przyjmując deputację hercegowińsko-bośniacką, w odpowiedzi swej zaznaczył, że dobrobydów krajów leży mu szczególnie na sercu i że zawsze liczyć będzie na werność mieszczaków.

Grac (Stry. Hradec) 30 czerwca. Prasa słoweńska zwraca się w ostrych słowach przeciw hr. Wurmbrandowi, który w przemowie swej, wypowiedzianej niedawno, przed Sejmem, zapowiedział, że sprząja tendencje panslawistyczne. Przeciw zarzutom panslawizmu protestuje cała prasa słoweńska. Wykazuje się, że cesarz nie przybył do stolicy Stryji na uroczystość położenia węgielnego kamienia pod nowy uniwersytet jedynie dlatego, że mu znane było usposobienie pangermańskie hr. Wurmbrandta.

Berlin 30 czerwca. Posel Kościelski chce utworzyć nowe stronnictwo w Kole polskim; stronnictwo p. Kościelskiego ma otworcie przyznać się do zasad liberalnych. Ale dotąd nie powiodło mu się pozyskać żadnego z członków Kola.

Białogród 30 czerwca. *Odjek* ogłasza pismo profesora uniwersytetu, dr. Milanowicza, oświadczonego się stanowczo przeciw stronnictwu liberalnemu, które w niczem nie reprezentuje zasad postępowych, bo zawsze w kraju popierało reakcję.

Białogród 30 czerwca. *Nar. Dzienik* pisze, że podrób króla Aleksandra do Paryża w celu odwiedzenia ojca, została odłożoną na czas nieoznaczony.

Białogród 30 czerwca. Serbscy studenci zamierzają urządzić wielką demonstrację podczas żałobnego nabożeństwa za wicekonsula Marinowicza, zamordowanego w Pruszczyne przez tureckich Arnautów. Morderców wicekonsula władze tureckie dotąd nie uwieżyły.

Sofja 30 czerwca. Bezpodstawną jest wiadomość, podana przez dziennik *Times*, że Porta zażądała odwołania bułgarskiego wojska z Newrokopu. Bułgarsko turecka komisja stwierdziła, że wojsko bułgarskie dotąd granicy nie naruszyło.

Konstantynopol 30 czerwca. Sultan podarował księciu Czarnogórskiemu dwa piękne arabskie ogiery.

Lizbona 30 czerwca. Znowu do portu tutejszego przybyde kilka okrętów angielskich. Okrety angielskie omijają od pół roku porty portugalskie.

NADESŁANE.

Objąłem

ZAKŁAD DENTYSTYCZNY

